

*Ujvári Ilona
Muci mamì meséi*

Hevesi

VAKÁCIÓ

Verses mese

- III -

Ajánló:

*Ez egy vidám nyári sztori -
Nem fogsz rajta unatkozni...!*

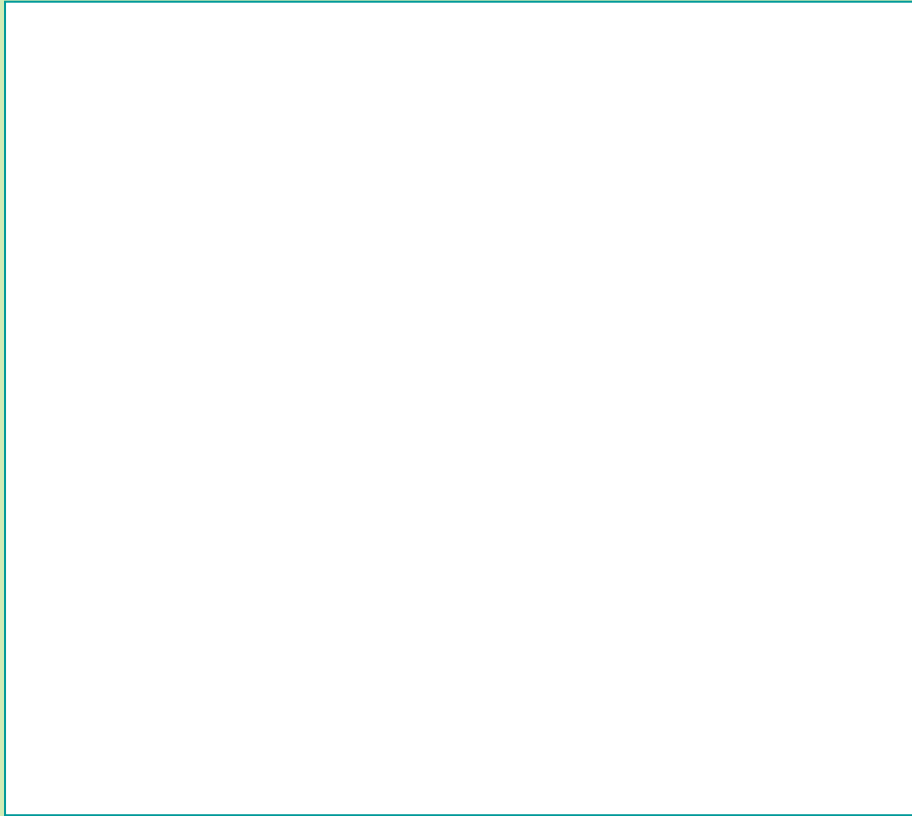
*Mit szépítsem? Pont így történt:
Nem voltam angyal -
megvallom önként!*

Szeretettel:

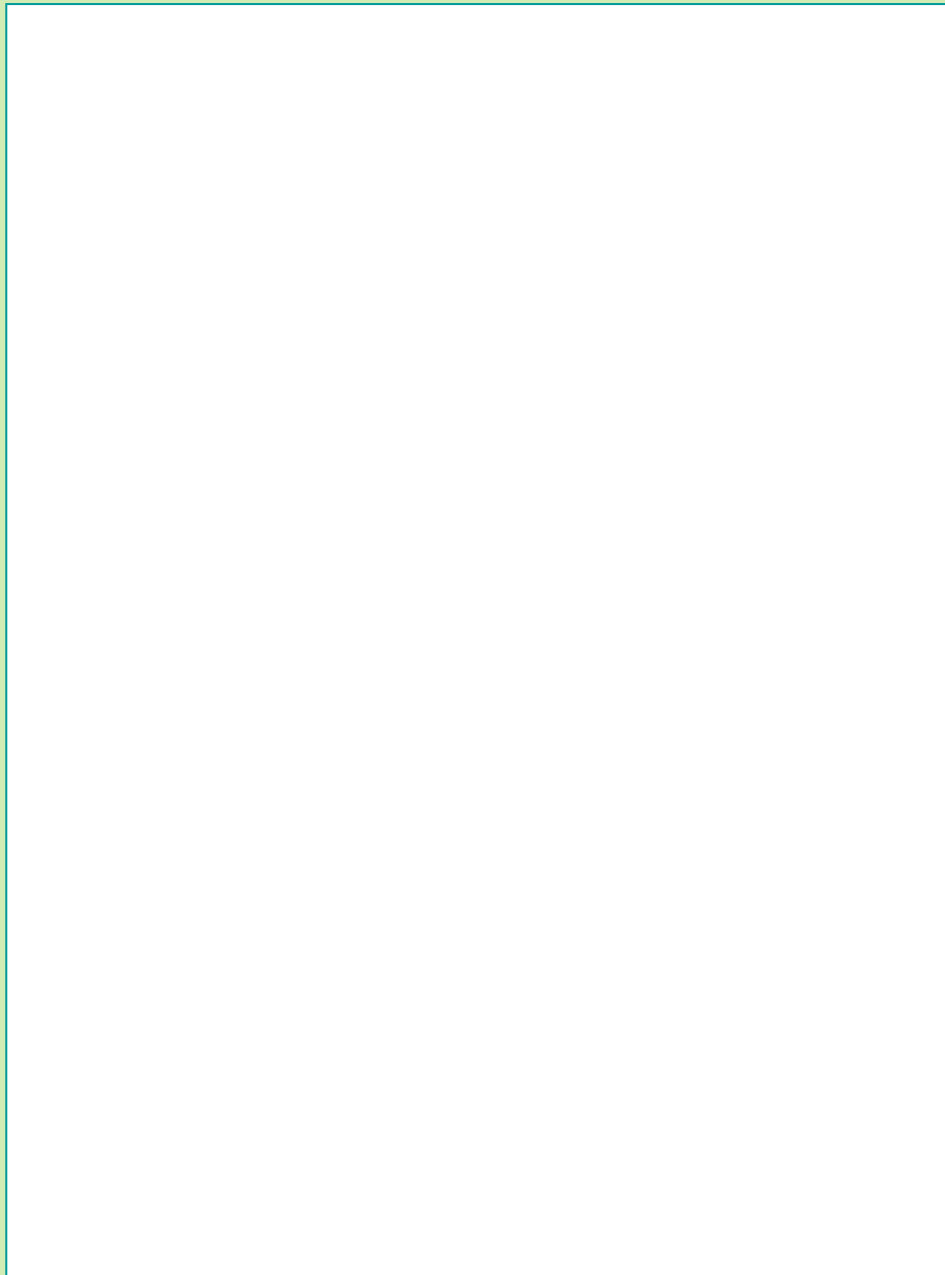
Muci mamì.

Hevesi

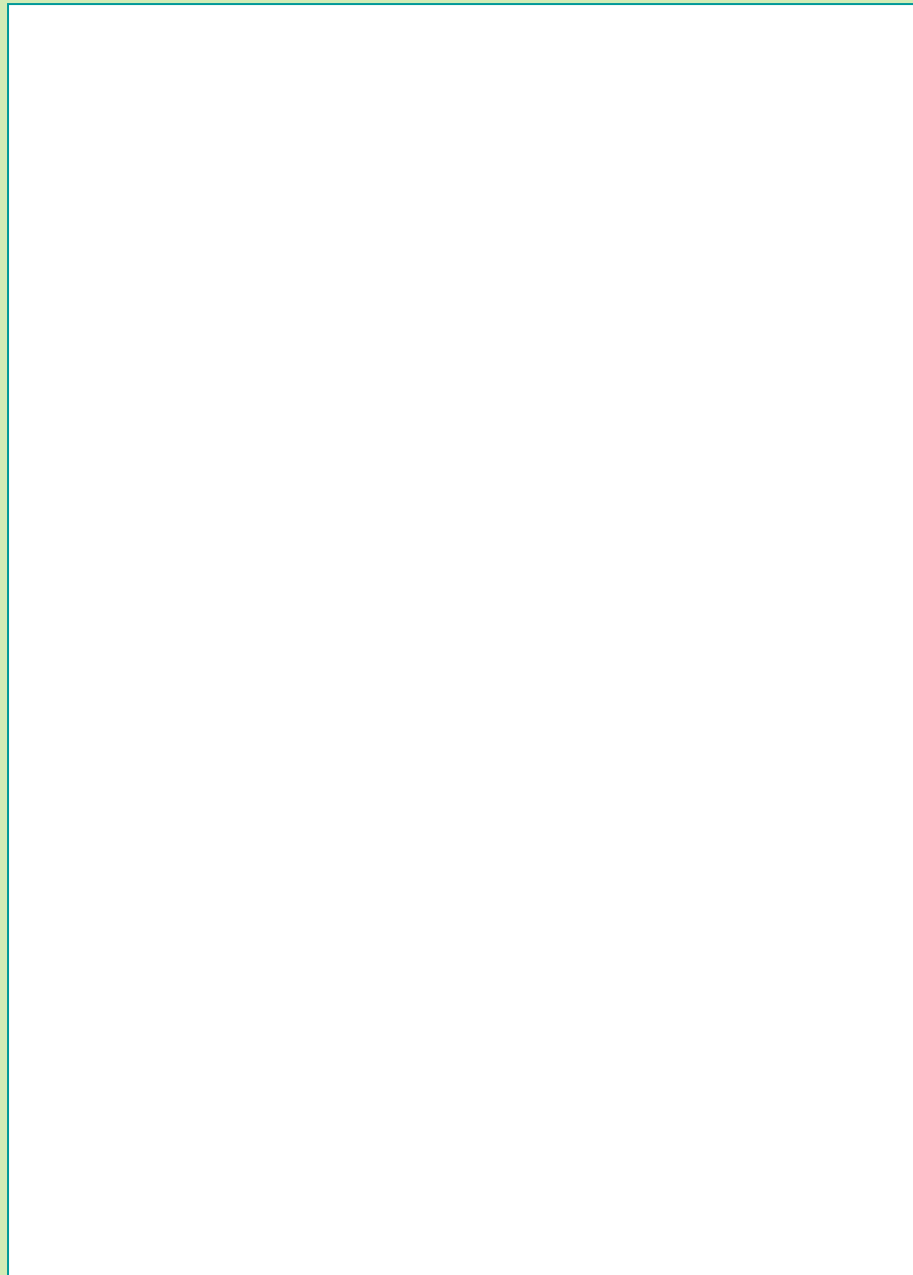
VAKÁCIÓ

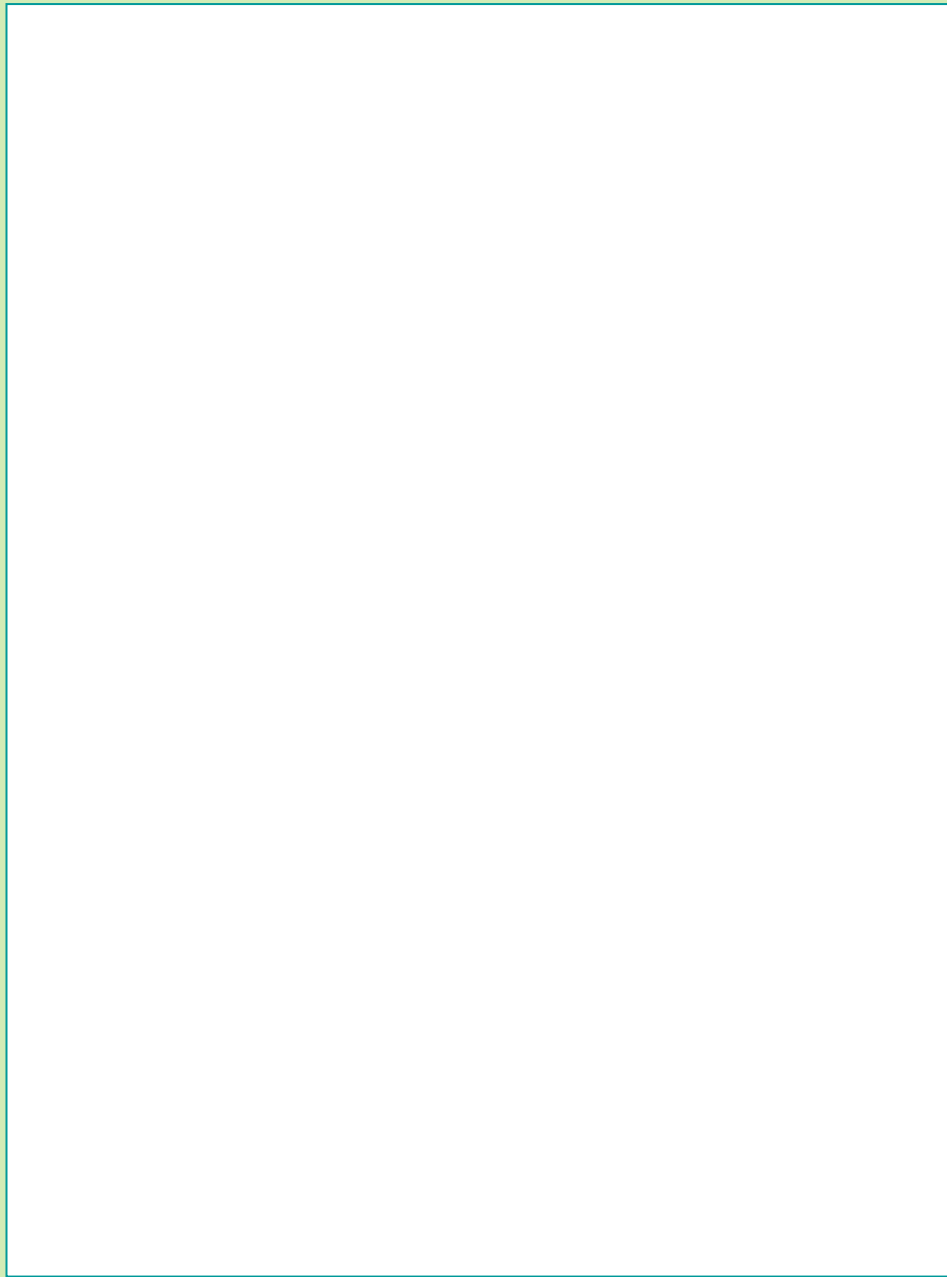
Gyermekkoromban történt:
Nagybácsim meghívott vidéki nyaralásra,
És én csomagoltam máris – hogy érdeemes,
Nyomban meggyőzött arról állataik ígért sokasága!

Már mesés volt az utazás is:
Hajóval indultunk fel Pestre –
S mert úgysem volt más választásuk,
Bratyizott hát velünk marcona legénysége...

Utunkat már onnan aztán
Vonaton folytattuk tovább,
S megéheztünk, kenyerünkkel mártogattuk
A melegben megolvadt hazai elemőzsiát...

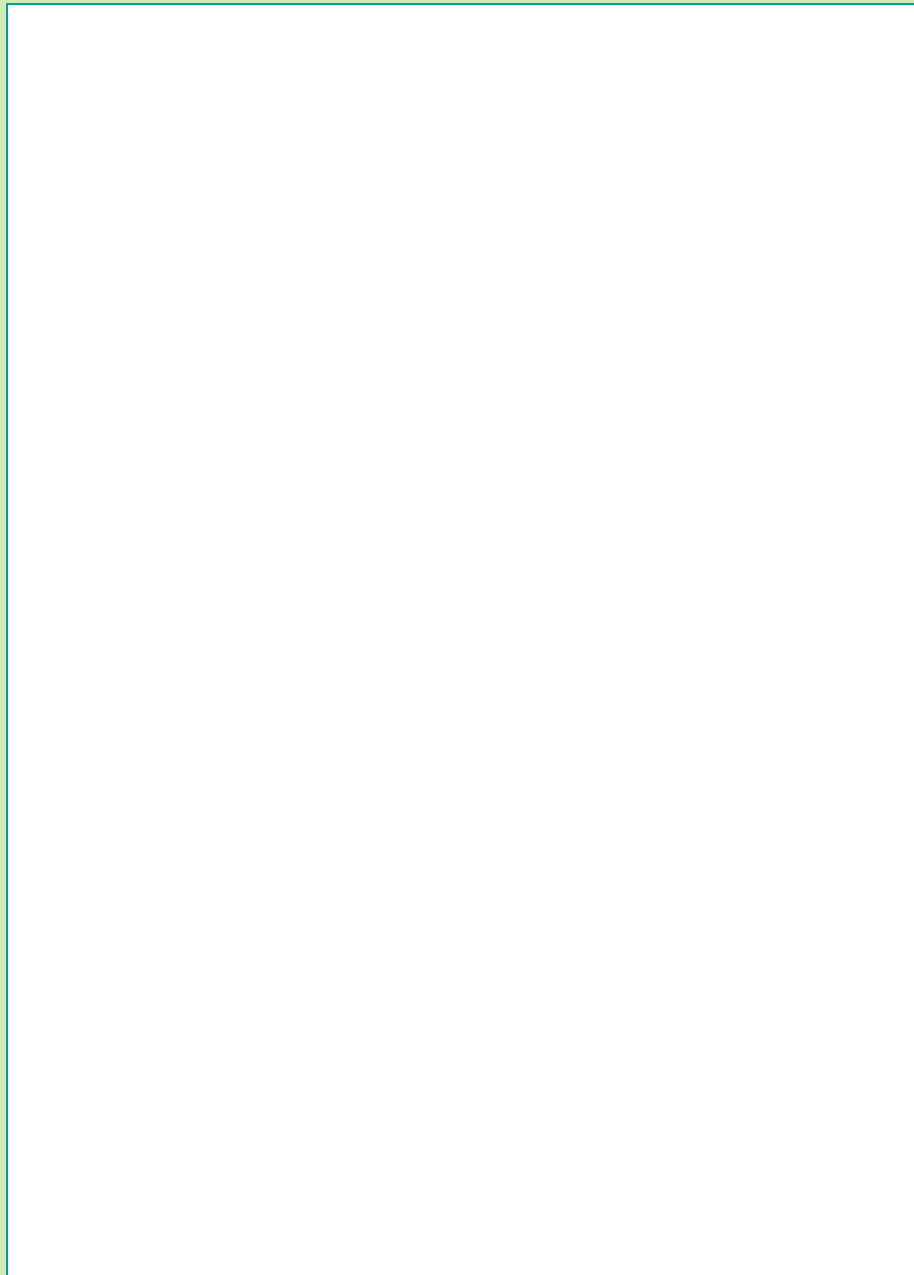

De bácsikám, mert elnyelt minden falatjához
Egy-egy pici csípőspaprikát,
Látványosan ki is érdemelte tüstént
Kalauzunk szájtáti ámulatát...

Ám mikorra megérkeztünk – mert túl meleg volt –,
Nagy szomjában, sajna, kissé felöntött már a garatra,
Így unokabátyámmal hiába ellenkeztünk:
Pakkostul málházott fel minket rozzant bringájára!

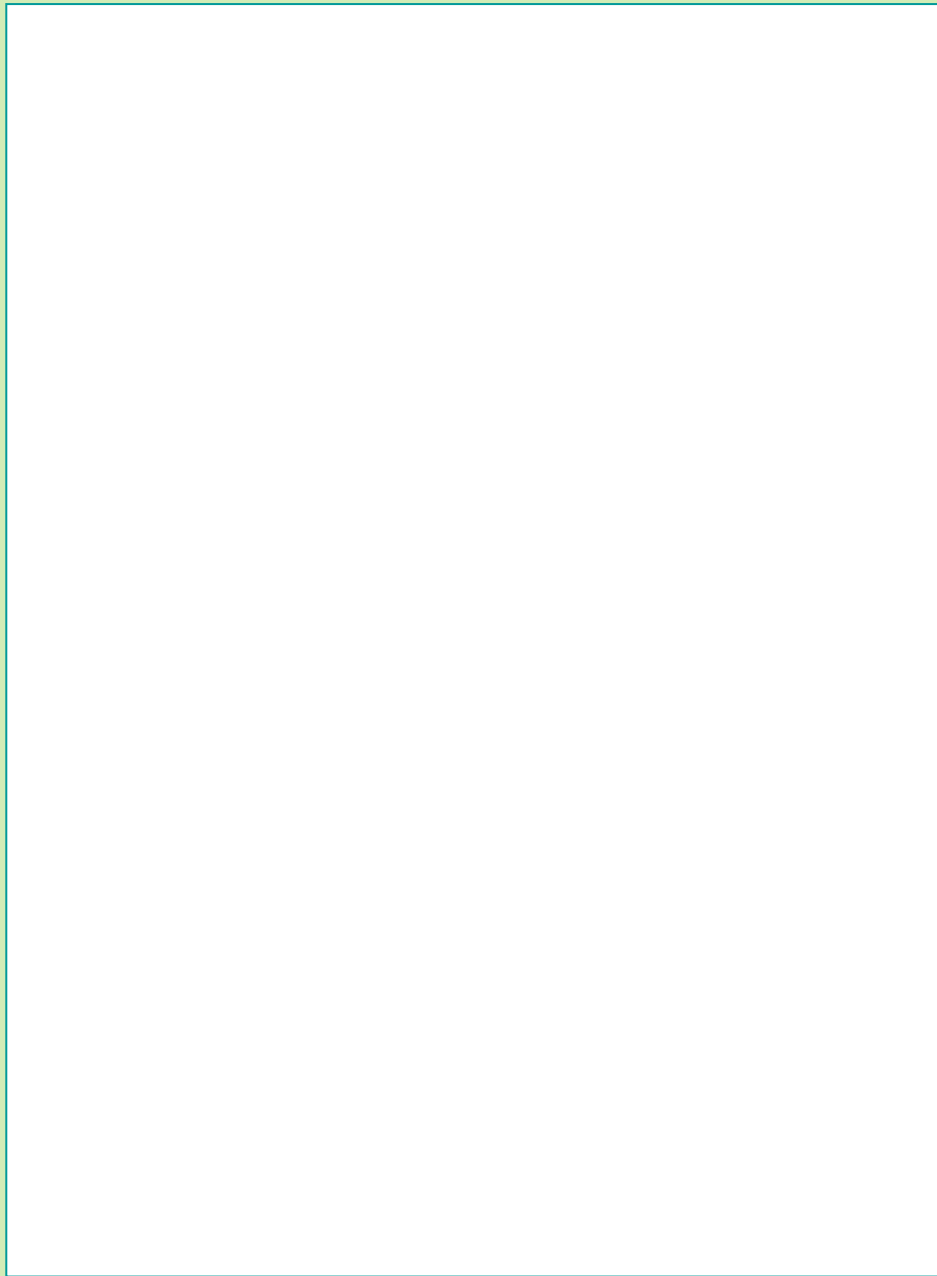
A sötétben cudarul kacsáztunk is hárman
Egyik magas árokpartról átal a túlsóra –
Hogy végül (biztos oltalomként) házuknál
Ép bőrrel, ám ajtóstul huppanjunk be az udvarukba.

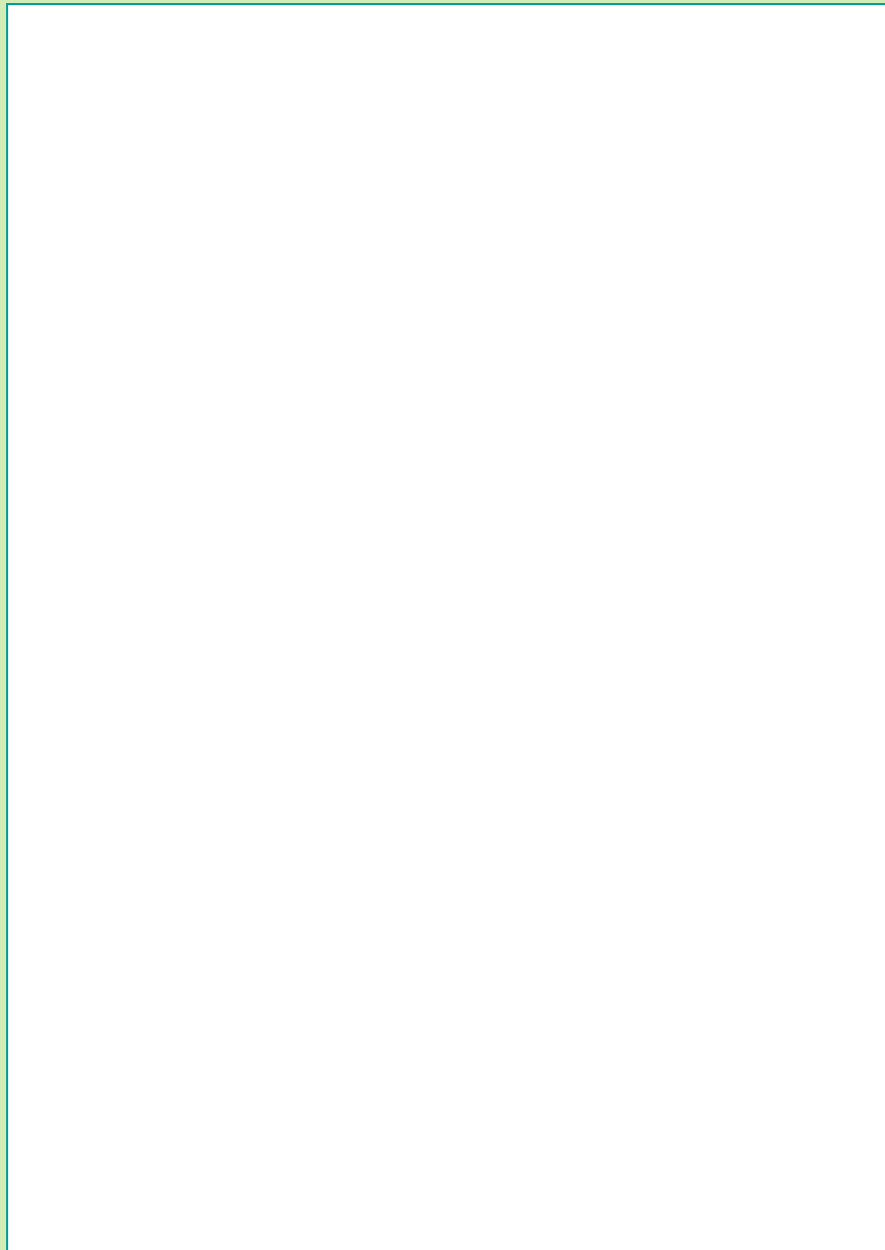
Éjjel remekül aludtam
– elnyomott rendesen az utazás élénk kavalkádja –,
Ám halványan minthogyha derengne:
Ángyikám sok jót épp nem mondott vala férjura...!

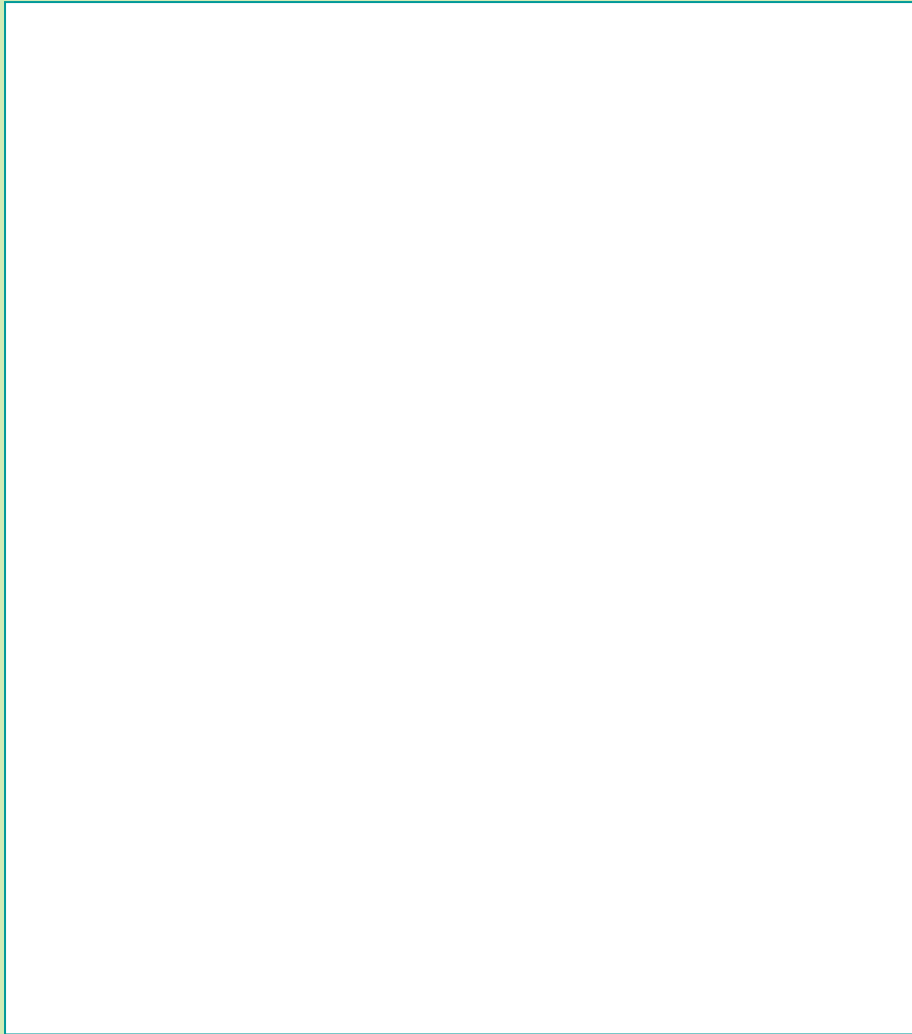
Reggeli első utam aztán
Az istállóba vezetett mindjárt,
Hogy ott mielőbb szemügyre vehessem
Portájuk eleven, színigazi lovát!

Reggelinél kedvem nem volt
A belém diktált ízes falatokra:
Mentem volna inkább máris
Életem első valódi fuvarjába...!

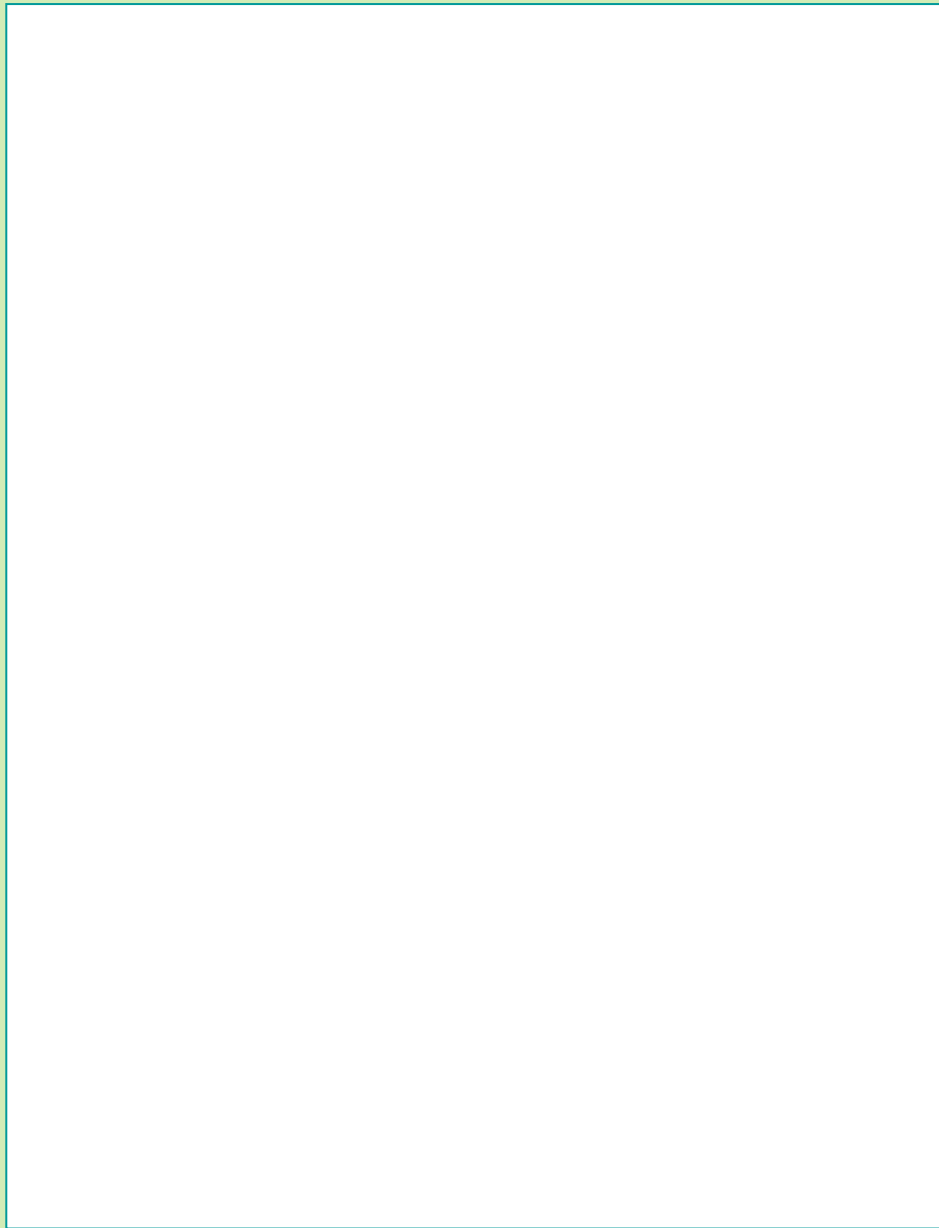

Mikor is nagybácsim meszet dobált
A mély oltógödörből fel annak a szélére,
S mert éppen ott tébláboltam, rendesen
Reá is trafált egy jó lapát áldással lábamnak fejére...

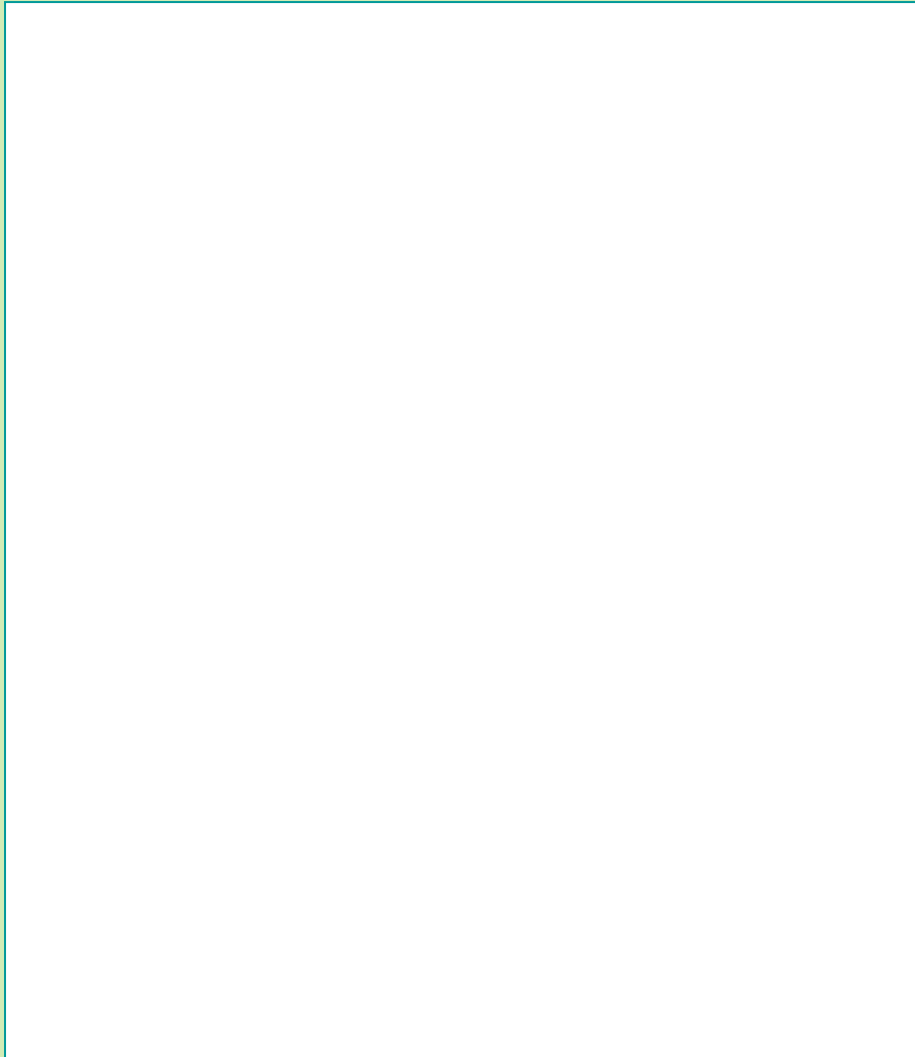

A kései délutánban haza (mert bácsikám elmaradt)
Már unokafivérem hajtott –
Egyszer csak – óh, egek! – a gyeplőt kezembe nyomta:
Valamit meglátván az úton, a szekérről leugrott...

Utána kíváncsin hátra néztem akkor –
Sajnos a lovat is kissé jobbra húzva,
Így kis híján beborultunk együtt
Az útszéli árokba...!

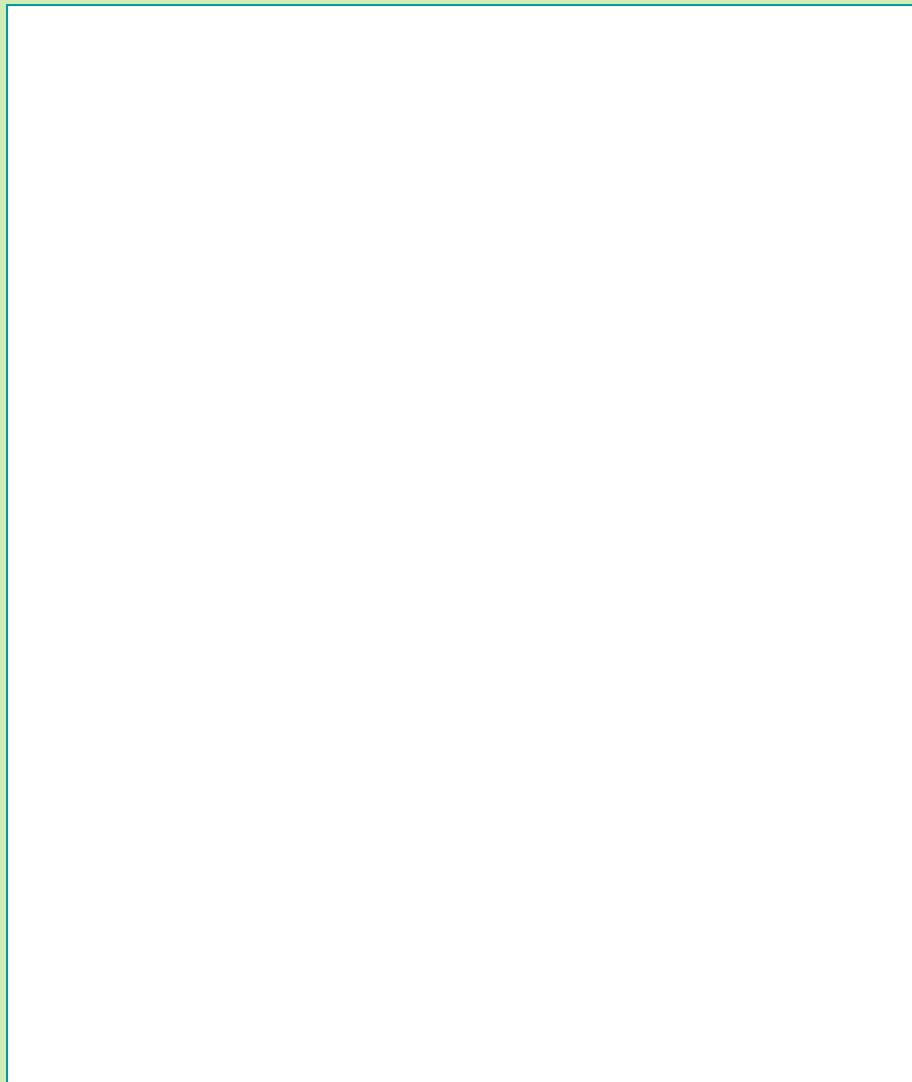

Szerencsére keményen állt
Ott egy lámpaoszlop,
Mely végülis minket
Rendben megakasztott...

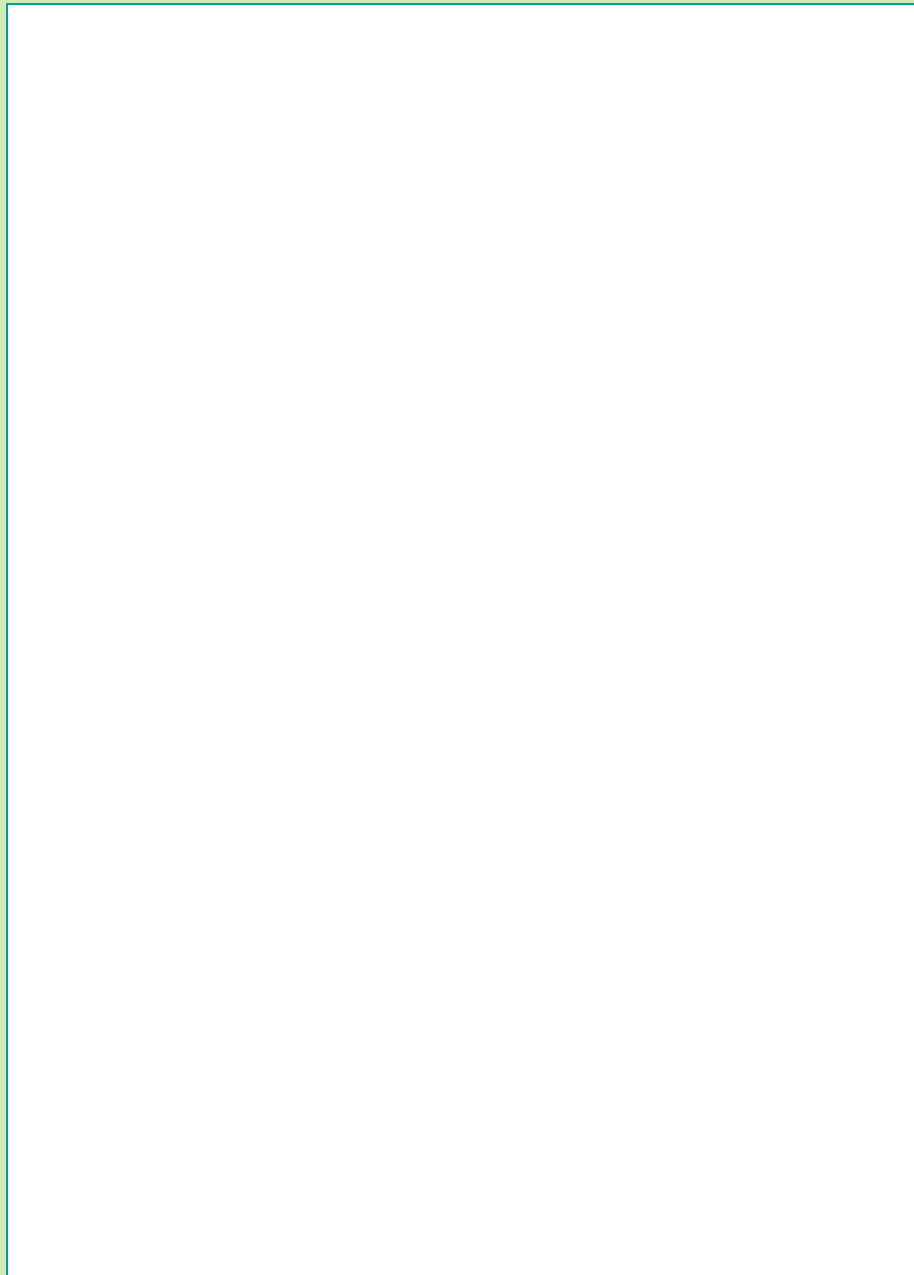
Attól kezdve – bármerre járt –
Volt is nagy sikere:
A vidéken híressé lett
Nagybácsim szekere...!

Mert bár a ló rendre-folyvást
Jobb irányba húzta –
Mégis mindig balra tartott
Ferde-csálé rúdja...

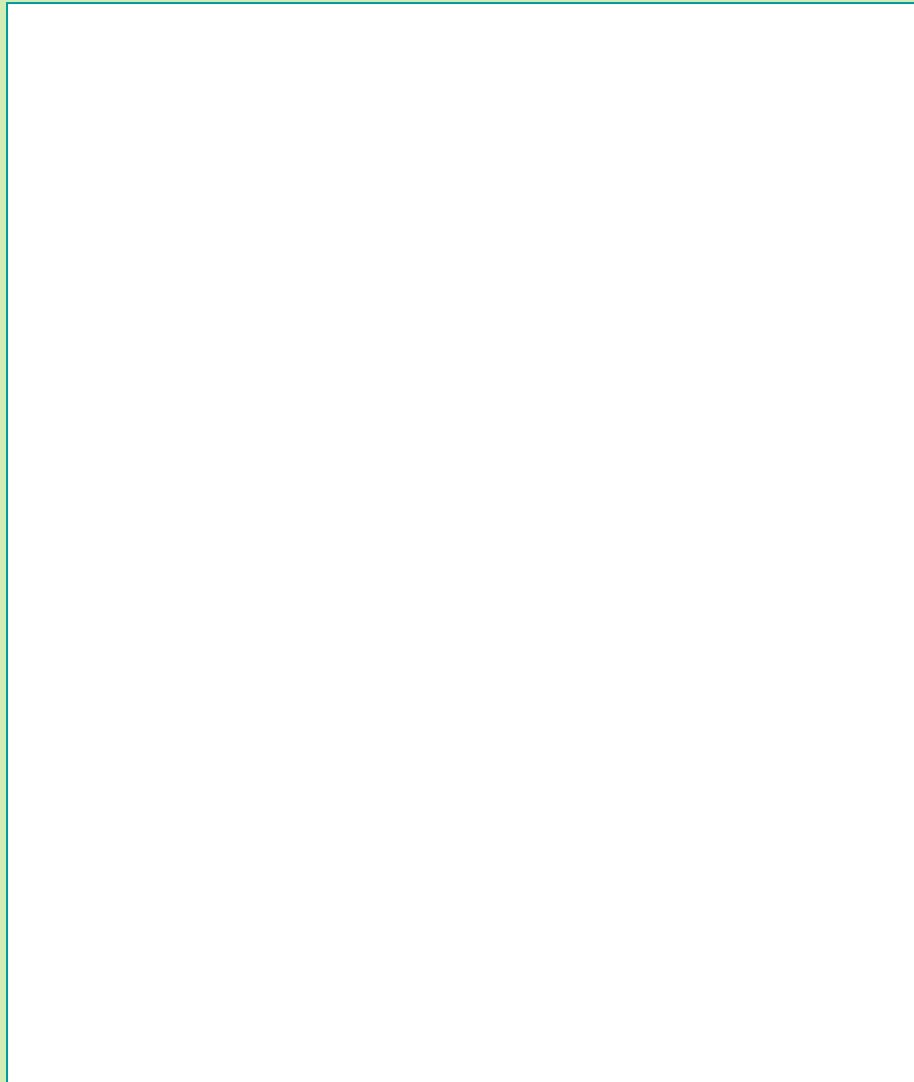

Rokonim úgy vélték aztán,
Jobb megoldás volna talán a fuvarból személyem kihagyni –
Mehányták-vetették, s remélték bizarrul:
A ház körül esetleg tudhatják több hasznomat venni...

Ám én – önmagamhoz híven –
Nem mondtam le könnyen a lovas örömökről:
Esténként, ha hazatértek,
Gondoskodtam önként a további teendőkről...!

Míg ők gyanútlan vacsoráztak,
Addig is Reményt én szakszerűn kifogtam,
S hogy paripám hátára kerüljek (áldott egymagamban)
Azon szorgoskodtam...

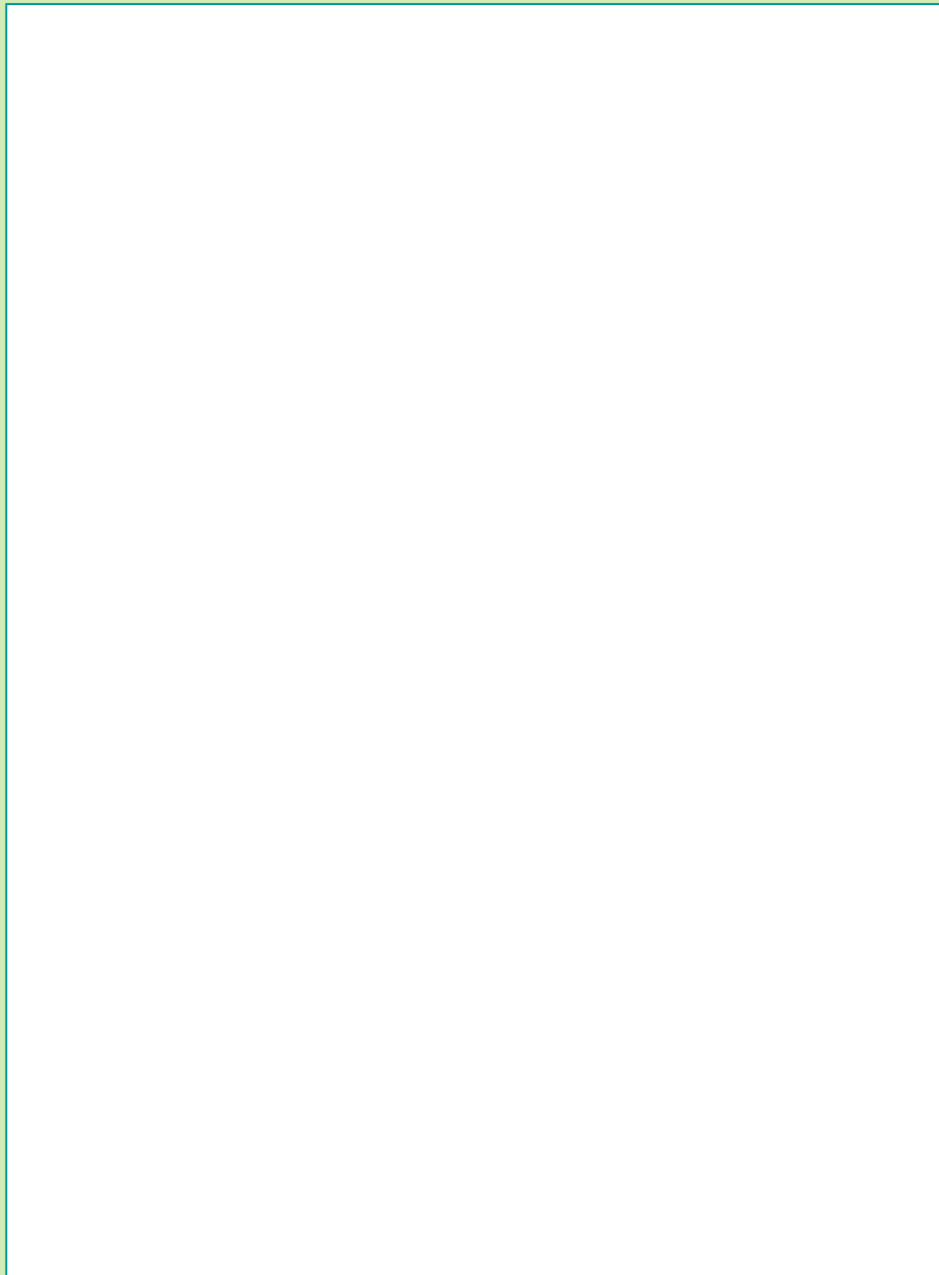
Ám ő karcsú, magas mén volt,
Így hiába ügyködtem, ágaskodtam –
Ezért hát célt érni valahogy
Egy foghíjas létráról próbálkoztam...

Alólam ki is reccsent nyomban
Még meglévő egyetlen, épenk tűnő foka:
S én meglepetten hemperegtem táltosom alatt –
A friss szalma bódító illatát pihegőn szagolva...

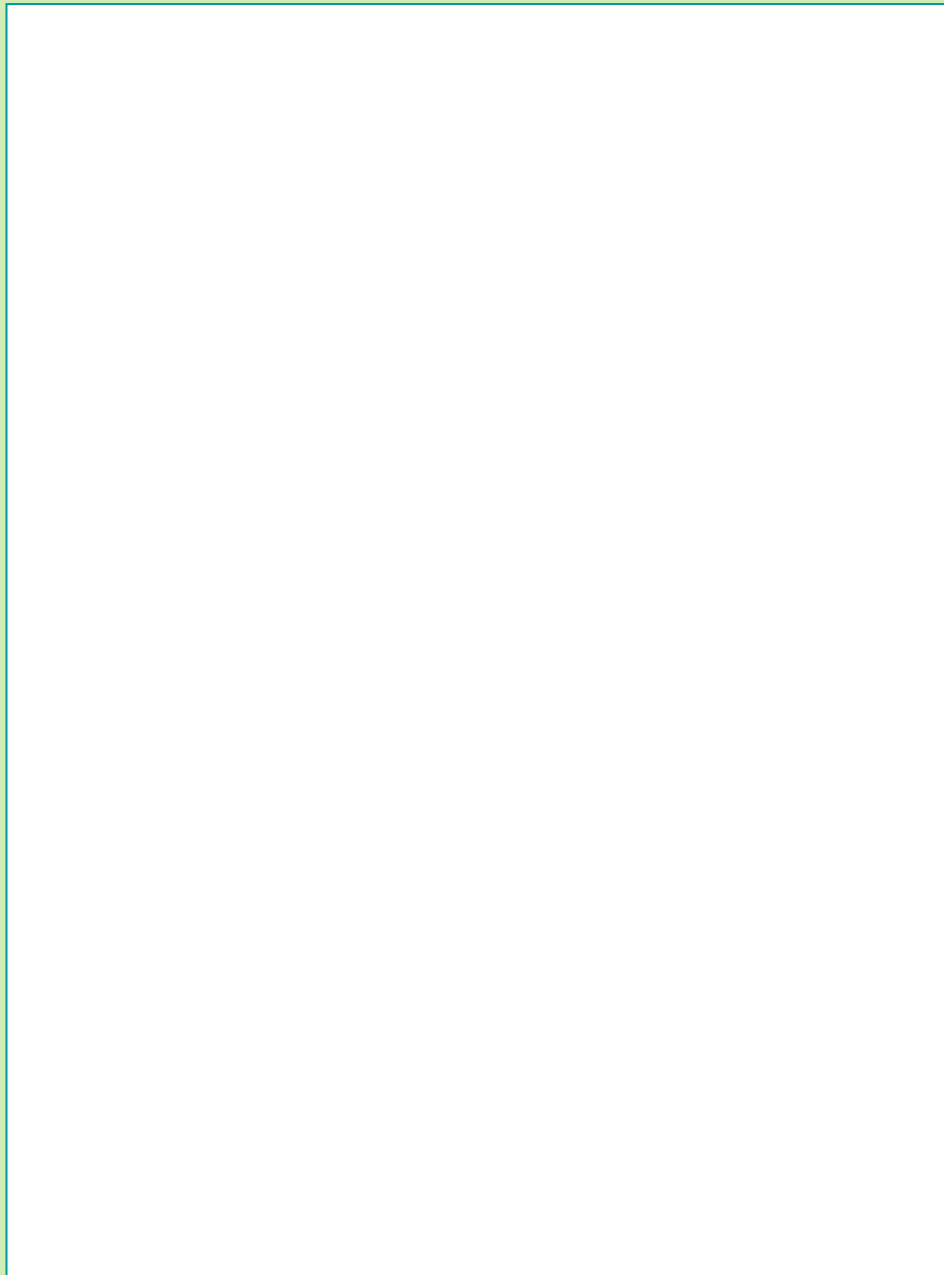

„Azértsem adom fel!” – gondoltam ocsúdva,
És lovamat máris a kútgyűrűhöz vezettem,
Már rálendültem volna éppen, ám akkor megindult,
A mélység fölött egyensúlyom így tüstént kereshettem...!

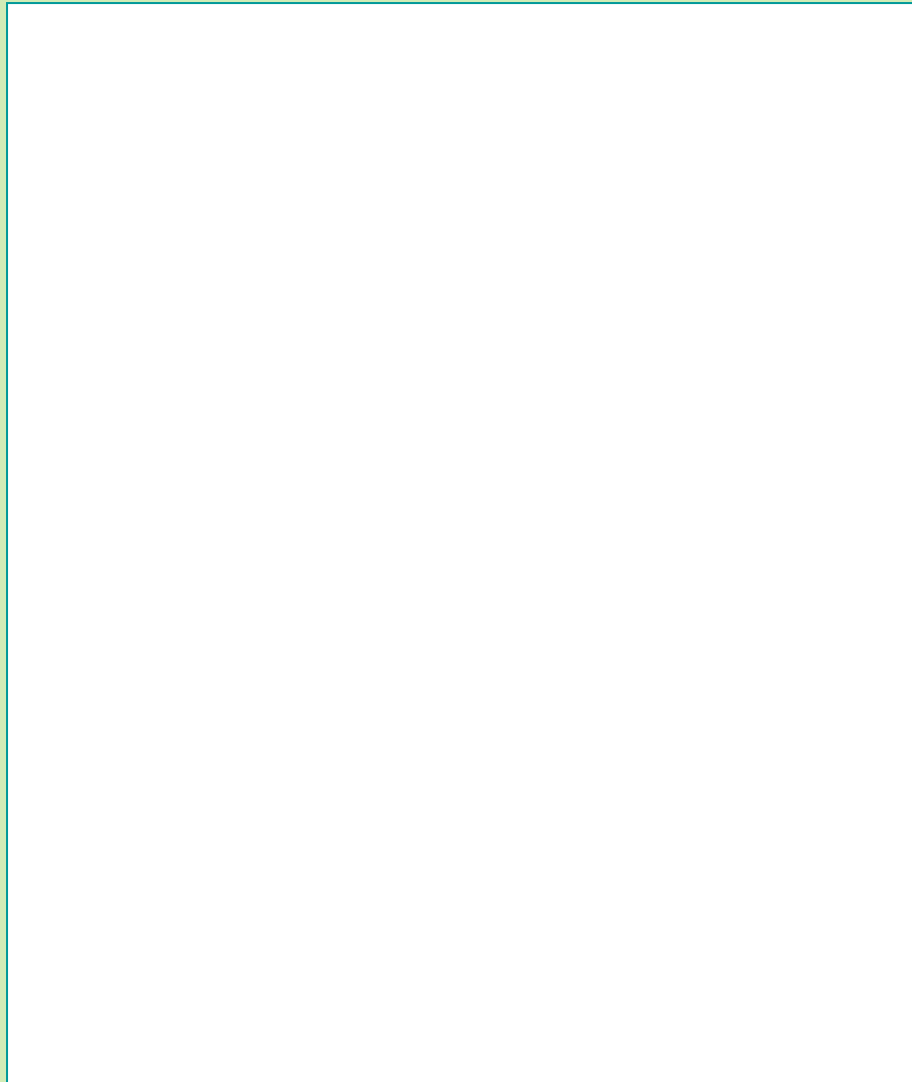
Csúfos kudarcomtól megdühödve végül
Acélos szándékkal megint nekiveselkedtem –
És sűrű sörényébe kapaszkodva
Valahára azért csak-csak felülkerekedtem...

De amilyen lelkes volt
Addigi kitartó mesterkedésem,
Mikoron megláttak hátán a háziak,
Oly hirtelen lehűtötték kedvem...!

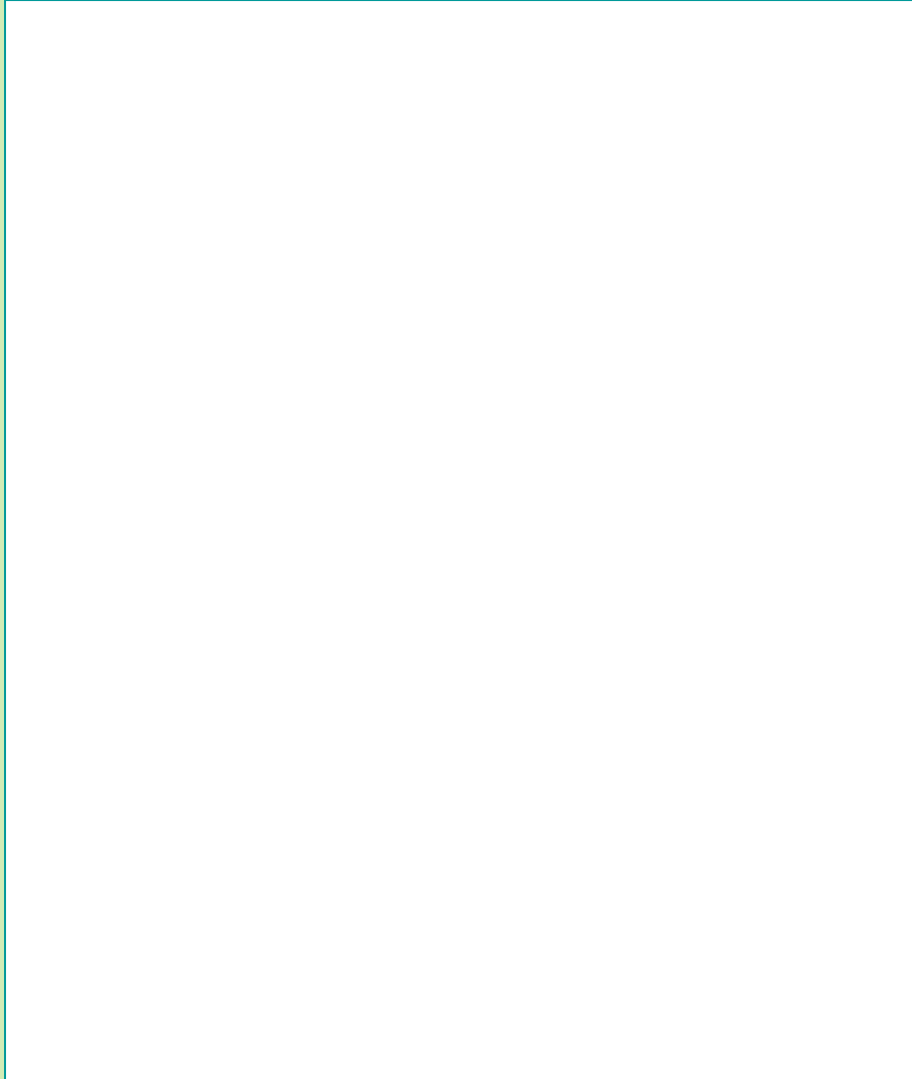

Le is kaptak tüstént róla,
És beparancsoltak véle az istállóba –
Ám mivel egyszerre nem fértünk az ajtón,
Felpatkolt patájával lábamat kissé letaposta...

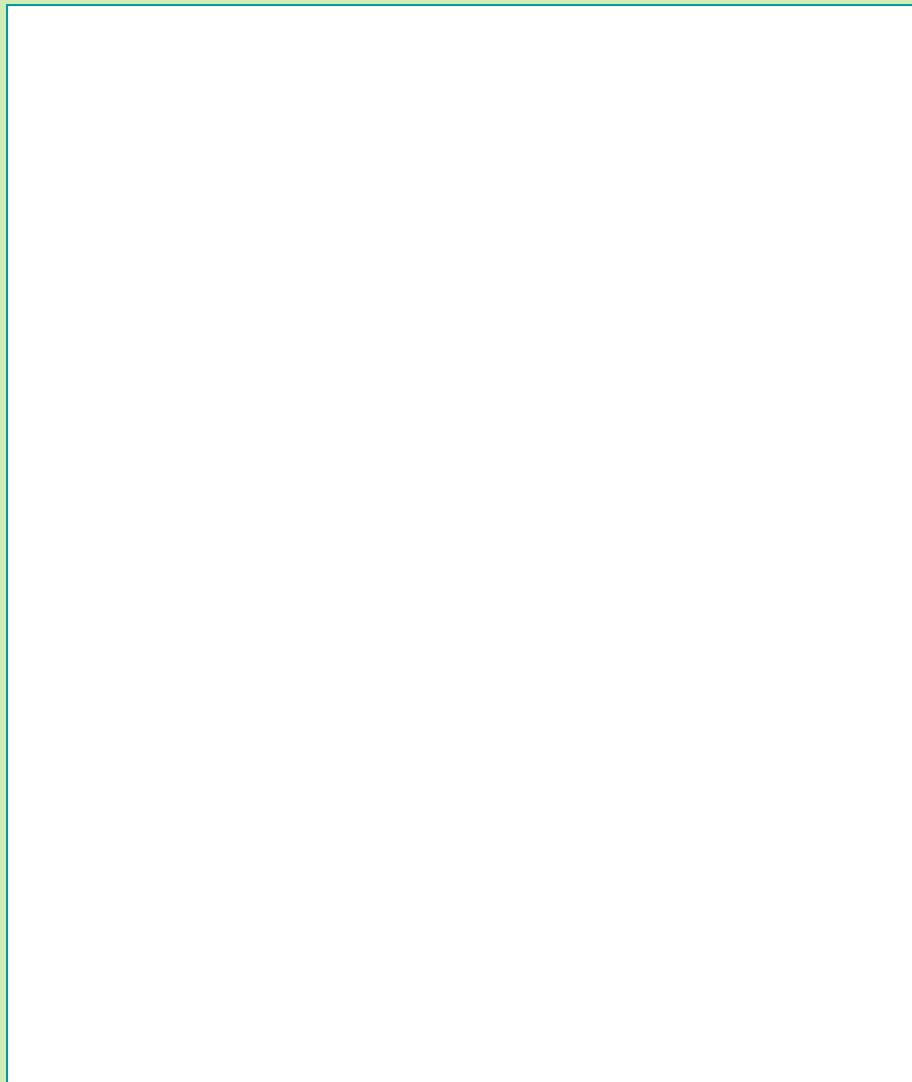
Ettől enyhén lesántultam,
Így nem volt mit tenni: másnap egymagamra hagytak,
Hogy viseljem majd kicsit gondját
Jól megtermett malacuknak...

Még reggel kipányválták nekem
A ház előtti kövér-dús fűbe –
S hogy jól szemmel tarthassam, felmáztam őrizni
Az udvari eperfa magaslesébe...

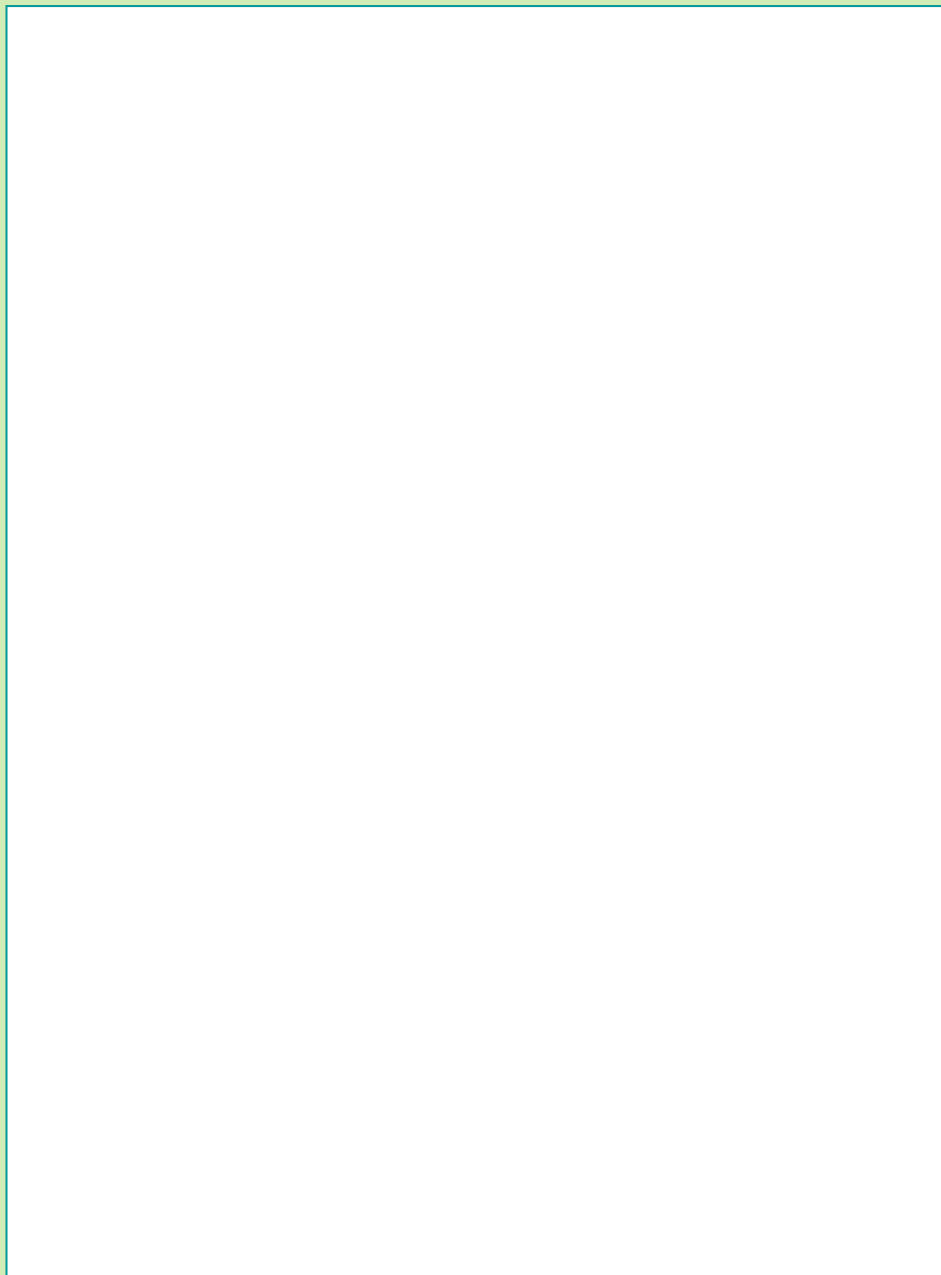
Egyszer aztán gyanús lett nékem, mily
Közel merészkednek hozzá a fránya-pimasz csirkék –
Gondoltam, alszik tán, emiatt nem hallja
Azok szentelen pittyegését.

„Vagy mégis beteg volna...?!”
Ugrottam át a kerítésen –
S egy hasas papírzsákot leltem
Malackánk rég kihűlt helyében...!

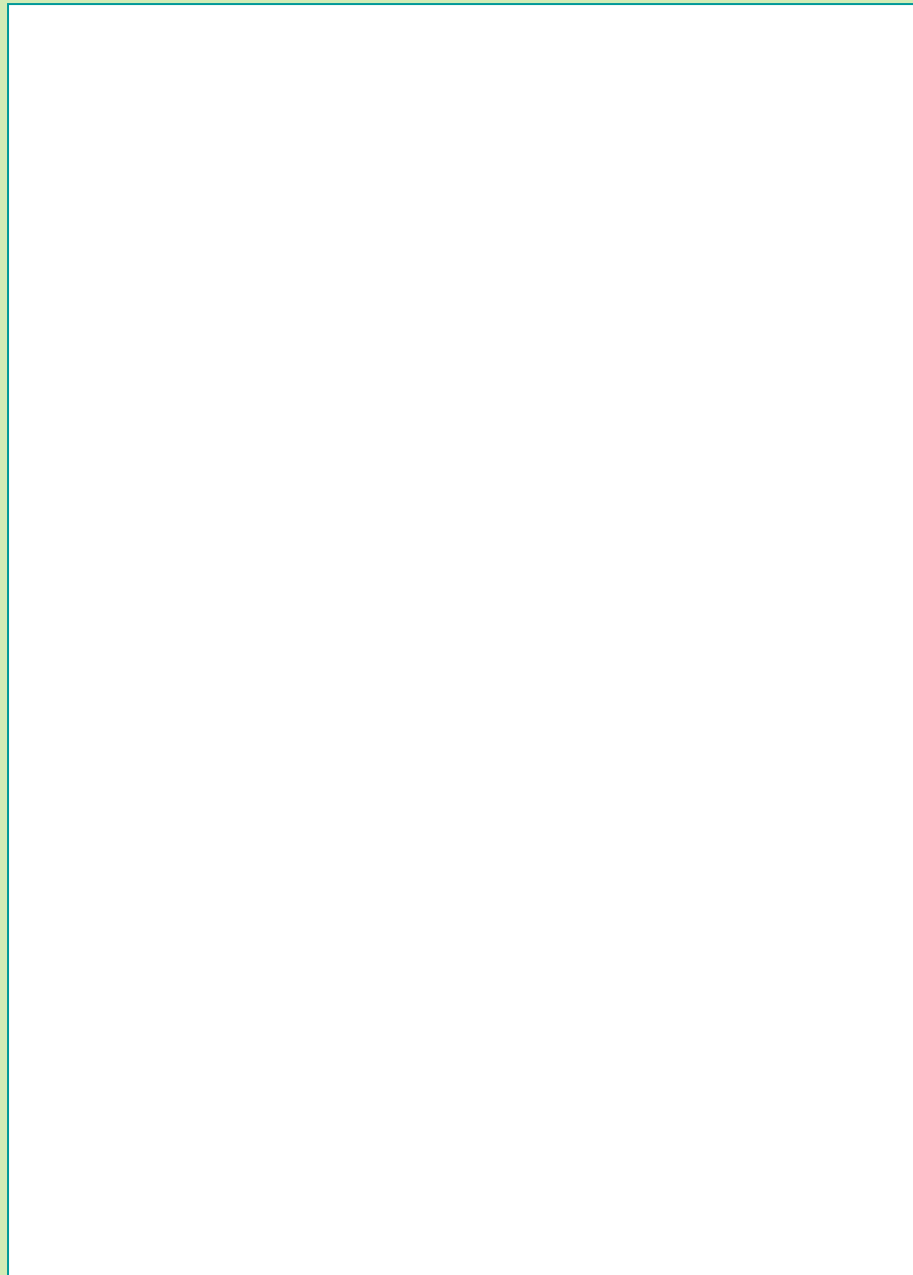

Gyanítva rossz tréfát, a környéken
Lázasan kutattam, kerestem,
Mígnem kis röfifinkre ráakadtam
A csendes temetőben...

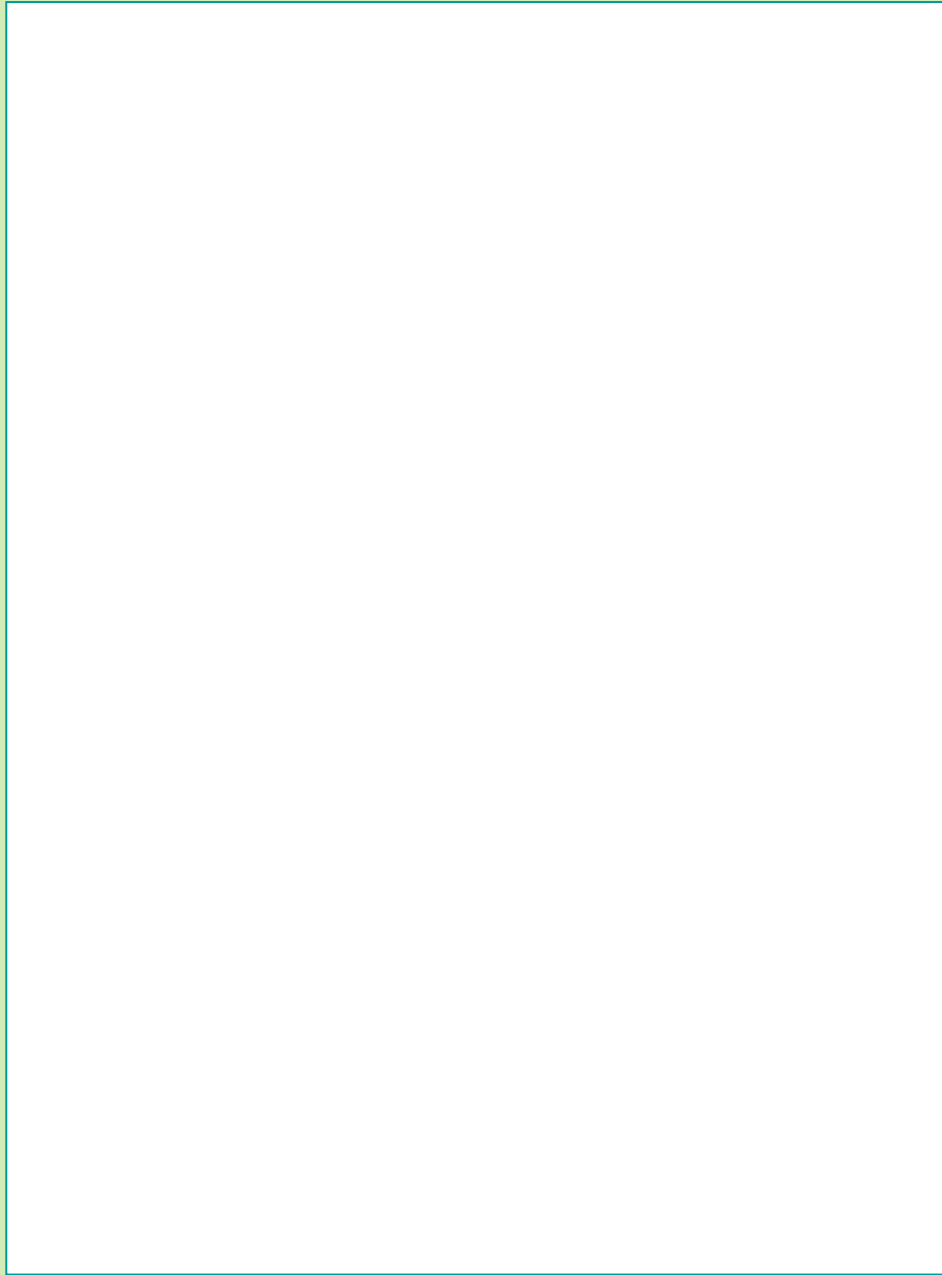
Láncot, karót vonszolva magával,
Döcögve sírok közt békésen kotorgált –
De bárahányszor becserkésztem,
Engem mindig hasra rántva, visongva odébbállt...!

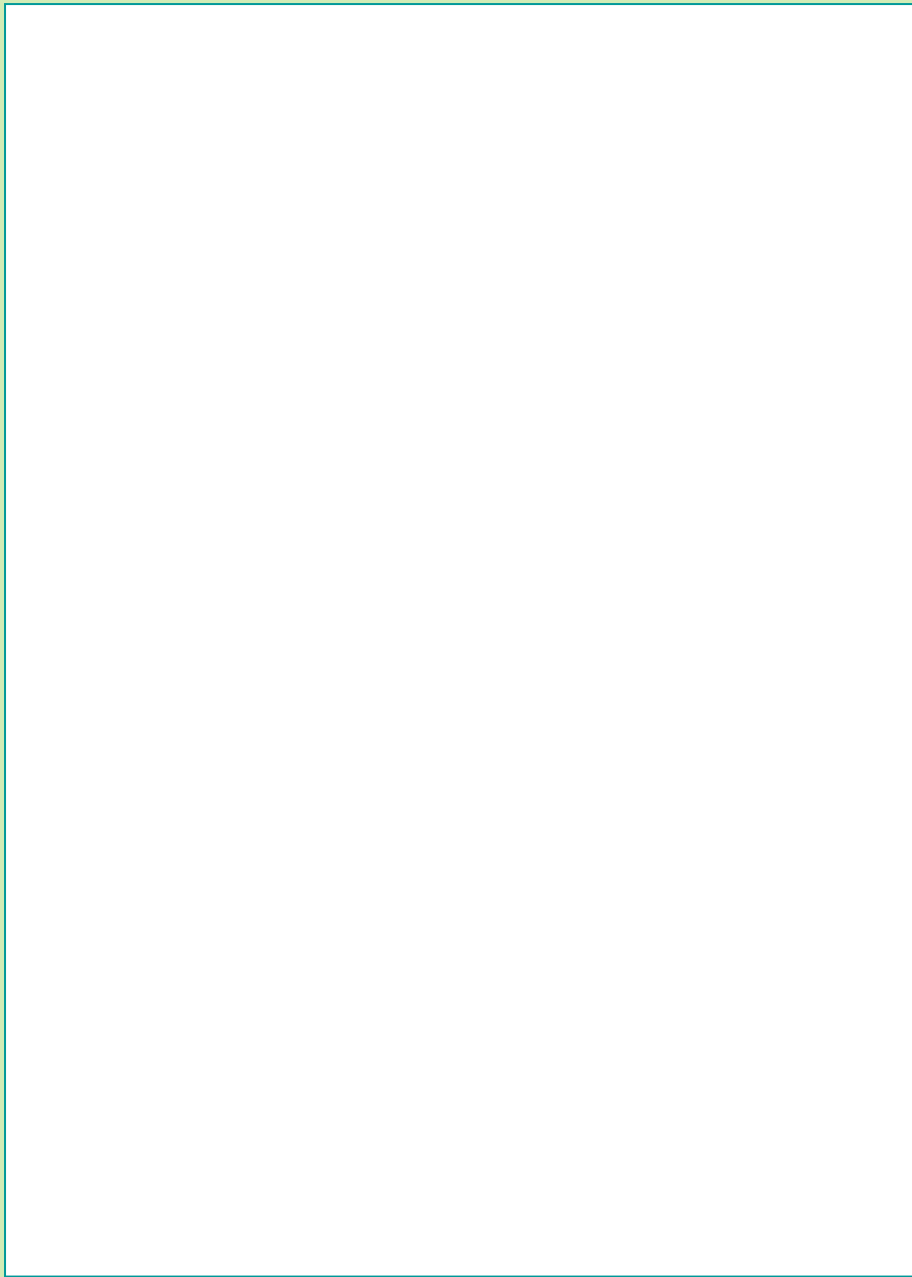
Mert megfogni nem tudtam,
Így magamban kifundáltam:
Otthon a sarokban
Egy kicsiny fejszét láttam...

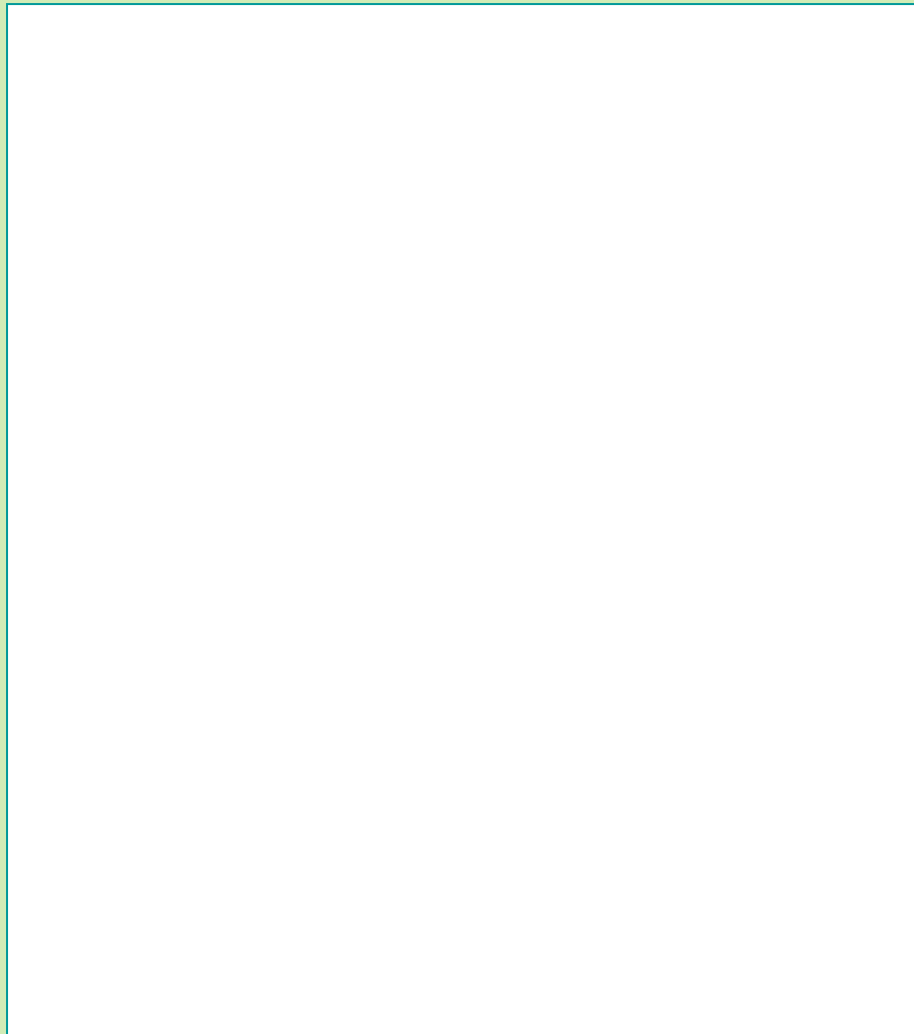
Tervemet tett követte: gyorsan érte mentem,
Már azzal hajkurásztam –
S ha mégoly nehezen is, de végre
Lepányváztam!

Mikor pedig hazatértek (mert mást úgysem tehettem)
A meghökkent háziaknak megvallottam tettem:
Így másnaptól azután kénytelen-kelletlen
Három pici naposcsibe pótmamija lettem...

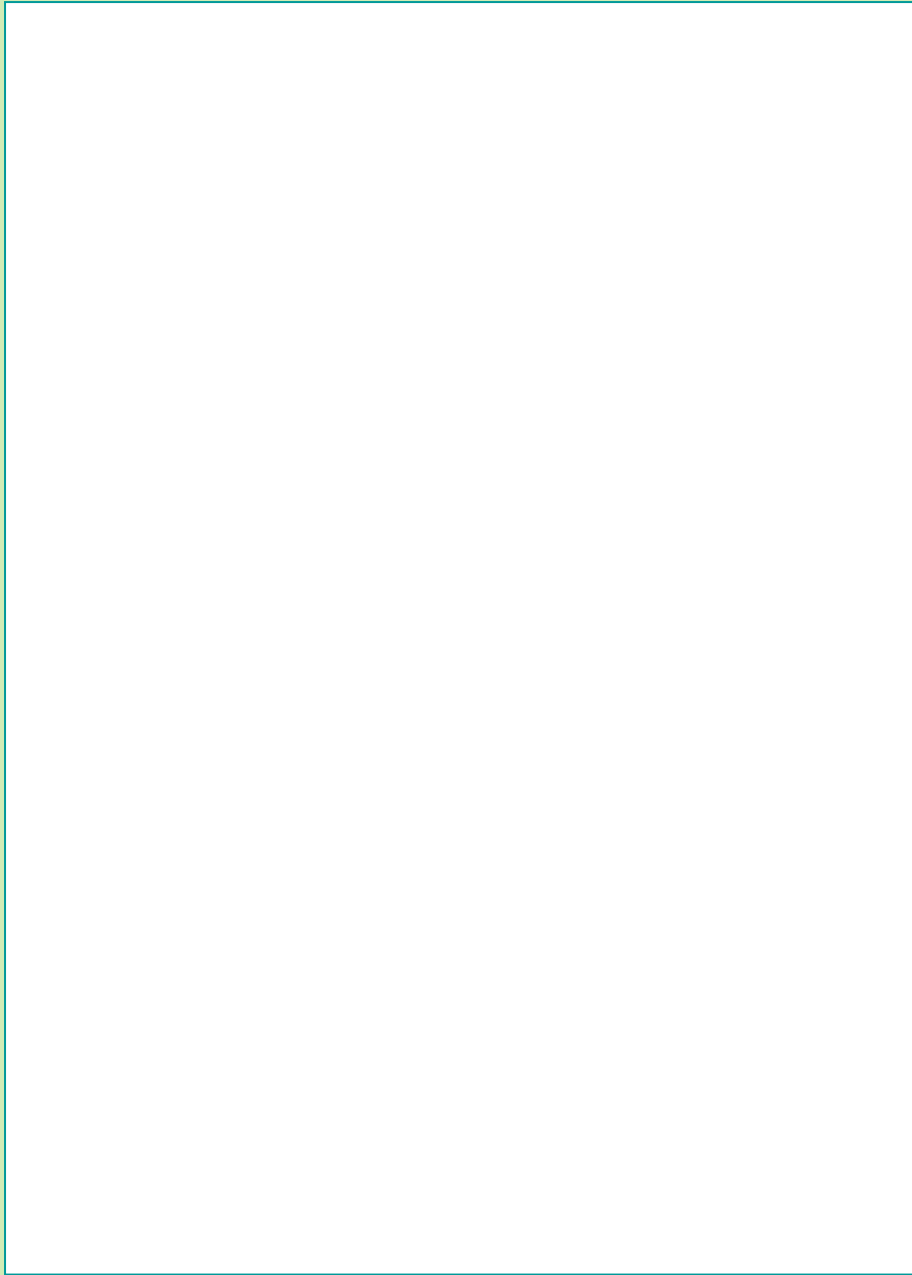

Mondván, hogy az öreg koplós
Folyvást üti-vágja őket –
Az árváknak kiszúrja már hátulról is
Övéitől elütő színeiket...

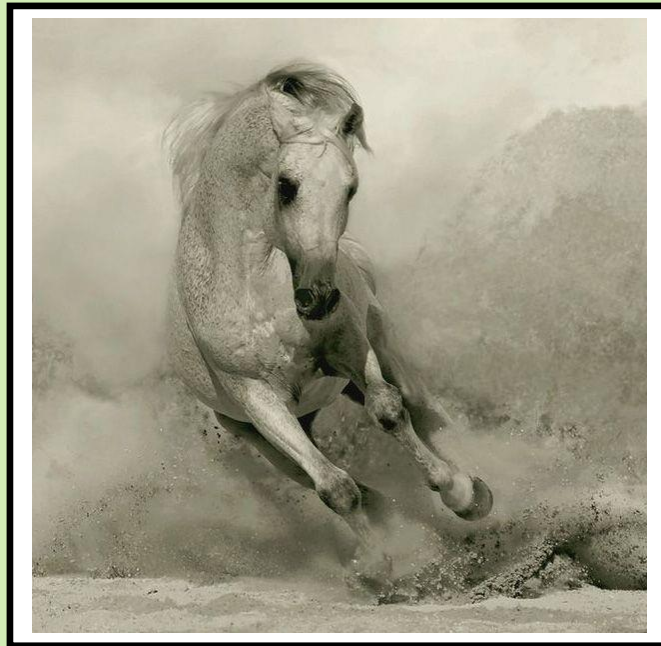
Lám, nem méltányolták ügyességem,
Hát szívem volt keserű –
Bár bánatomra vigasz volt a három pihés:
A Bóbitás, a Majompofis meg a Fogolyszínű!

Attól kezdve bármerre léptem,
Mint anyjukat követtek,
S a tölgy alatt heverve őket ha magamra rakosgattam,
Máris arcomnál jártak mind – csippentni szeplőket...

*

Régen történt mindez, még időmnek kezdetén.
Azóta odalett paripám, a jámbor-okos Remény...
Nem él már bácsikám sem: elment ő is szegény –
Szép emlékek villan csupán mind gyakrabban elém...!

PARIPÁK

Mert paripám nincsen
– sajnos, elhalt már régen a nagyszerű Remény –,
most vigaszul
 próbálgatom egyre
 Pegazust megragadni üstökén...!

Csak talán nem dob le:
s idővel engedné majd nekem megülnöm őt szőrén –
hogy aztán szárnyaljon velem is
 a költészet gyönyörű,
 kancsal-kék egén...

Mert nem élet az élet,
az ember alatt ha nem ficánkol egy ragyogó mén:
ezért a táltosok legtáltosabbikát
 végre már
 betörni vágyom én!

Utószó:

*Elég, ha csak emlékezek,
Hogy szülessenek új kötetek,
Nehogy végül elund magad -
Ám addig ajánlom magamat...!*

Szeretettel:

Muci mamì.

(Ennek a kötetnek is)

VÉGE.

Folyt. köv. !!!

Hevesi vakáció
TARTALOMJEGYZÉK

Ajánló	1
Hevesi vakáció	2
Paripák	29
Utószó	30

Írta, szerkesztette és lektorálta: MUCI mamì
Kiadó: MUCI mamì Betűvető társulat (1 személyes!)
Nyomdai munkák: MUCI mamì Bt.
Kiadva: 2005-ben
Készült: alig néhány példányban
Terjesztő: MUCI mamì Bt.

E cégnél nincs jobb semerre sem:
Még reklámja is az én művem...
Fordulj hozzám bizalommal
Minden egyes alkalommal!

Mert csalódást én nem okozok -
Ha megismeresz, majd tudni fogod...

Sk

ÉN

*A III. verses mesekönyv is a
vakációzás örömeiről ad számot
- mégpedig a falusi környezetben
átélhető igen változatos kalandok
emlékeit sorolva elő.*

*Muci mami betűvető társulat
(egy személyes!)*

- 2005 -